

by, nehledě k důvodu, pro který zrušil rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením a odmítl žalobu, znovu o odvolání jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobkyně nenavrhuje zrušení exekuce z důvodu, že exekuce jest vedena na příslušenství nemovitosti, jež podle § 252 ex. ř. smí býti vzato do exekuce jen s nemovitostí, což by jako osoba třetí (na exekuci nesúčastněná) ani nemohla učiniti, nýbrž žaluje, jakž výslovně jest uvedeno v žalobní prosbě, o nepřipustnost exekuce proto, že bylo mobilární exekuci zabaveno příslušenství nemovitosti, na niž jest pro ni vloženo zástavní právo. Podává tudíž žalobkyně proti exekuci odpor podle § 37 ex. ř., k čemuž ji její zástavní právo opravňuje (srovnej sb. n. s. 2466 a 6073). O odporu podle § 37 ex. ř. rozhodují však soudy pořadem práva, a nezáleží na tom, že žaloba byla spojena se zbytečným návrhem na zjištění předurčujícího právního poměru, zda jsou či nejsou zabavené předměty příslušenstvím nemovitosti.

Čís. 10577.

Nenapadl-li žalovaný v řízení před soudem první stolice ocenění předmětu rozepře nepřesahující hranici pro věci nepatrné a nenabídl-li důkazy o tom, že předmět rozepře byl oceněn žalobcem příliš nízkou, nemůže teprve v opravném řízení napadati správnost žalobceva ocenění. Této své povinnosti nebyl žalovaný sprostěn tím, že žaloba byla zapsána do rejstříku C a že řízení v první stolici bylo provedeno podle předpisů o řízení před okresními soudy.

Řízení, předepsané pro nepatrné věci, má místo i ve věcech nájemních.

(Rozh. ze dne 27. února 1931, R I 131/31).

V žalobě o zrušení nájemní smlouvy podle § 1118 obč. zák. a o vyklizení najatého předmětu ocenil žalobce předmět rozepře na 300 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud odmítl odvolání pro opožděnost. D ů v o d y : Ano jde o spor z nájemní smlouvy, jež jest podle § 49 čís. 5 j. n. nehledíc k hodnotě předmětu rozepře projednati a rozhodnutí na okresním soudě, bylo ocenění předmětu rozepře pro otázku příslušnosti bez významu, a žalobce nebyl povinen předmět rozepře v žalobě oceniti (§ 56, druhý odstavec, j. n.). Učinil-li tak přece, nemohlo toto ocenění zůstat bez povšimnutí a platilo i proti žalobci. Pro žalovaného nebylo ovšem toto ocenění samo o sobě závazné. Mohl namítati nesprávnost ocenění, což však v první stolici neučinil. Opomenul-li to, jest ocenění i pro něho závazné v otázce, zda jest použití zvláštních ustanovení §§ 448 a násl. c. ř. s. Hledíc k § 448 c. ř. s. nemůže býti pochyby, že jest použití zvláštních ustanovení §§ 448 a násl. c. ř. s. (sr. čís. sb. 422). Tomu

nevadí ani předpis § 230 čís. 4 jedn. řádu a obdobné použití § 571 c. ř. s. neodpovídalo by smyslu tohoto zákonného ustanovení. Ve věcech nepatrných nabývá rozsudek účinnosti proti stranám již prohlášením (§ 452 c. ř. s.). V souzeném případě byl rozsudek prohlášen v přítomnosti obou stran dne 10. listopadu 1930, odvolání žalovaného datované dne 29. listopadu 1930 a k soudu došlé dne 30. listopadu 1930 jest tudíž opožděno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Vývody rekursu nejsou s to, by vyvrátily správnost úsudku soudu odvolacího, že jde o věc nepatrnou. V té příčině stačí stěžovatele odkázati na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež odpovídá rozhodnutí tohoto soudu uveřejněnému pod čís. 422 sb. n. s. a jehož odůvodnění, na které se stěžovatel poukazuje, dopadá i na souzený případ. An žalovaný, jak odvolací soud v napadeném usnesení správně uvedl, za řízení v první stolici ocenění předmětu rozepře žalobcem již v žalobě obsažené vůbec nenapadl a nenabídl důkazy o tom, že předmět sporu byl oceněn žalobcem příliš nízkou, nemůže teprve v řízení opravném napadati správnost ocenění předsevzatého žalobcem v první stolici. Povinnosti, by hned v první stolici vnesl námitky proti ocenění předmětu rozepře žalobcem a by nabídl důkazy o tom, že ocenění předmětu rozepře žalobcem jest příliš nízké a že proto hledíc ke skutečné hodnotě předmětu rozepře řízení ve věcech nepatrných nemůže tu míti místo, nebyl žalovaný sprostěn tím, že žaloba byla u soudu procesního zapsána do rejstříku C a že řízení v první stolici provedeno bylo podle předpisů o řízení před okresními soudy, nikoliv podle zvláštních předpisů o řízení ve věcech nepatrných, neboť to vše nezměnilo nic na tom, že vzhledem k ocenění předmětu rozepře žalobcem na 300 Kč, které žalovaný nechal nenapadeno, ve skutečnosti šlo o věc nepatrnou, jak soud odvolací při rozhodování o odvolání žalovaného správně rozpoznal. Bezpředmětný jest proto poukaz stěžovatelův na následky pro žalovaného z toho plynoucí, ježto žalovaný to byl, jenž ocenění předmětu rozepře v žalobě žalobcem předsevzaté za řízení v první stolici nechal nenapadeným a tím neblahé následky co do opravných prostředků sám zavínil vlastním opomenutím v řízení před první stolicí, které v řízení opravném již nemůže napravit. Co do přípustnosti řízení platného pro věci nepatrné také ve věcech nájemních stačí stěžovatele poukázati na odůvodnění citovaného již rozhodnutí tohoto soudu čís. 422 sb. n. s., které také na tento případ úplně dopadá a jehož odůvodnění není vyvráceno vývody rekursu.

Čís. 10578.

Kdo jednal proti předpisu dvorského dekretu ze dne 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s., ručí za škodu způsobenou tím třetím osobám, najmě za škodu, již tím vzal knihovní věřitel.

(Rozh. ze dne 27. února 1931, R II 41/31).